

mark og Frankrig, indtil Frankrig beslutter at stoppe atomprøvesprængningerne.

Keld Albrechtsen (EL):

Da Frankrig den 21. november 1995 sprængte den fjerde atombombe i Stillehavet, var den officielle danske protest ikke til at få øje på. Udenrigsministeren sagde ifølge Ritzaus Bureau, at de danske synspunkter er velkendte, og at han egentlig ikke havde lyst til at gentage dem.

Derfor håber jeg, at statsministeren nu vil gå ind i sagen. Statsministeren har jo tidligere været meget aktiv både på cykel og alt muligt andet i modstanden mod de atomprøvesprængninger, som finder sted, og jeg mener, at det rigtige skridt nu helt afgjort vil være at kalde den danske ambassadør hjem fra Paris.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Svaret er nej. Regeringen trækker ikke den danske ambassadør hjem fra Paris. Svaret er dernæst, at den danske regerings synspunkter på atomprøvesprængninger er velkendte. De kom sidst til udtryk på det seneste møde i Det Europæiske Råd for stats- og regeringschefer. Jeg vil dertil lægge, at det er regeringens håb, at vi i 1996 når frem til at få en traktat for hele verden, der kan bygge på og etablere et fuldstændigt atomprøvestop, så verden endelig kan se frem til en fremtid uden atomprøvesprængninger.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil så godt spørge statsministeren, om det ikke er korrekt, at en fortsættelse af de franske atomprøvesprængninger – de har jo i hvert fald planlagt to yderligere sprængninger – faktisk vil bringe netop denne traktat i fare, fordi det kunne give andre atommagter eller kommende atommagter påskud til også at foretage sprængninger.

Jeg vil desuden spørge statsministeren: Vil regeringen overveje at meddele, at hvis Frankrig sprænger endnu en bombe, så vil den danske reaktion være, at man kalder den danske ambassadør hjem fra Paris? Jeg går ud fra, at det ikke kan være sådan, at man nu giver det signal, at Frankrig bare kan fortsætte atomprøveprogrammet og være sikker på, at det ikke vil møde nogen videre protest fra den danske regerings side.

Jeg går også ud fra, at statsministeren er enig med mig i, at det ville være en helt urimelig situation, hvis man på den måde nærmest på forhånd tilkendegav, at Frankrig uden nogen

væsentlig kritik yderligere bare kan fyre en eller to atombomber af.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg var glad for at kunne høre på spørgerens nye spørgsmål, at det ikke anfægtes, at Danmark faktisk har været meget klar og fortsat er klar i sin afstandtagen fra bl.a. de franske atomprøvesprængninger. Må jeg ikke også minde om, at der for ganske nylig har været en afstemning i FN, hvor et betydeligt antal EU-lande – 10 EU-lande ud af 15 – stemte for en resolution, der tilsvarende tager afstand fra disse atomprøvesprængninger.

Der er ikke tvivl om, hvor den danske regering står, der er ikke tvivl om, hvor jeg står, og hvor udenrigsministeren står. Det er det centrale. Der vil heller ikke fremover være tvivl om dette.

Keld Albrechtsen (EL):

Men jeg vil så godt spørge statsministeren, om det rent faktisk ikke er sådan, at selv om der har været protester, og selv om vi har stemt, som vi har, i FN – hvilket jeg er glad for – så har det altså indtil videre ikke været nok til at stoppe atomprøvesprængningerne. Og nødvendiggør dette så ikke, at vi overvejer skarpere protestformer, end vi hidtil har brugt?

Det er derfor, jeg stiller spørgsmålet om, hvorvidt man kan give det signal, at en yderligere sprængning vil medføre, at vi trækker den danske ambassadør hjem fra Paris. Ellers kunne man jo få det indtryk, at der her er tale om, at man for at overvinde en fransk modvilje mod hr. Uffe Ellemann-Jensens kandidatur til NATO fra dansk side på nuværende tidspunkt ønsker at holde en lav profil. Jeg synes, at det ville være overordentlig usagligt, hvis det indgik i den danske regerings overvejelser.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg husker et møde i Kulturudvalget før sommeren, hvor der bl.a. var samråd om statsministerens håndtering af protesten mod de franske prøvesprængninger. Her gav statsministeren klart til kende, at det var et meget alvorligt spørgsmål, og at man heller ikke havde hørt det sidste – sådan opfattede jeg det i hvert fald – fra regeringens side i den sag. Jeg er også godt tilfreds med, at man har stemt, som man har, i FN.

Men det, som jeg vil spørge statsministeren om, er: Hvorfor vil statsministeren ikke lægge yderligere pres på Frankrig f.eks. ved at trække